

Ošklivá káčátka

15

KVĚTEN

Mike se přihlásil k účasti ve Strašných hrách jako člen klubu Ošklivá káčátka. Chtěl všem dokázat, že se může stát strašákem. Problémem bylo, že družstvu ještě pořád chyběl jeden člen, aby mohlo být připuštěno ke startu.

A tehdy se objevil Saly a nabídl se, že se k nim připojí. Stejně jako Mike toužil po šanci vrátit se na katedru strašení. Mike se na něj sice ještě zlobil, ale neměl na vybranou.

Obě příšerky se nastěhovaly do sídla klubu Ošklivých káčátek. Tedy do domu, v němž bydlel Hňahňa se svou mámou, paní Squibblesovou. Ostatní je přivítali s otevřenou náručí. Nikdo z nich ale bohužel ve strašení moc nevynikal. Don ani Art ani Terri s Terrym... a Hňahňa, ten už vůbec ne.

„Všechny nás vyhodili z katedry strašení. Mikova sázka s děkankou Kudlankovou je naše šance!“ připomínal Don.

„Miku, to je nějaký vtíp?“ zeptal se nervózně Saly.

„Musím vyhrát, kvůli nám všem,“ zašeptal si pro sebe Mike.

„A kdo vyhraje za tebe?“ zchladil ho Saly.

Mike na něho nasupeně pohlédl. Příšerky se začaly hádat. Zničehonic však zhasla světla v celém domě.

„To nám ještě chybělo!“ zabručel Saly.

Mike a Saly začali potmě bloudit domem. Nakonec se ocitli až u schodů vedoucích do prádelny ve sklepe. Ve tmě zpozorovali mihotavý plamínek svíčky. Sešli dolů, kde už je očekával Don s kápi na hlavě.

„Vítám vás na vašem zasvěcení!“ pronesl obřadně.

Celé to vypadalo komicky. Obzvláště pláště, které měla Ošklivá káčátka na sobě. Ve chvíli, kdy měli Mike a Saly složit slib, se světlo opět rozsvítilo a objevila se paní Squibblesová s košem špinavého prádla.

„Jako bych tu nebyla, chlapi!“ pronesla a začala plnit pračku.

Mike se Salym si pomysleli, že je to celé naprosto k smíchu. Zdálo se, že Káčátka jsou ty nejpotrhlejší a nejlegračtější příšerky na škole.

Don si jejich znepokojení povšiml a začal jim překotně vysvětlovat: „Asi je vám jasné, že nejsme ve strašení žádní přeborníci. Vaše přítomnost v družstvu je pro nás velkou poctou.“

„Už se nemůžeme dočkat, až uspořádáme nějaký pořádný mejdan!“ dodal Hňahňa a věnoval oběma kšiltovku s vyšitými písmeny OK.

Mike a Saly nevěděli, co mají dělat. Ale všechna Ošklivá káčátka měla z jejich členství obrovskou radost, takže je v žádném případě nemohli zklamat.

Celičkový svět

16

KVĚTEN

Město Agrabah ještě pořád žilo zásunbní slavností Jasmíny a Aladina. V celém sultanátu nádhernější obřad ještě nikdo nikdy neviděl. Dary přicházely ze všech koutů země a Jasmína se v hromadách hedvábí, šperků a omamných orientálních parfémů přímo topila. Až natolik, že Aladin neměl zdání, jaký dárek by jí měl věnovat on sám.

„Ukaž jí celý svět,“ radil džin. „Tomu se nic nevyrovná!“ „To je pravda. Jasmína se ještě nikdy nepodívala za hranice Agrabahu. Tohle by jí mohlo udělat opravdu velkou radost!“ souhlasil Aladin.

Hned připravil létající koberec a spolu s věrným opičákem Abuem přistáli na Jasmínině balkonu. Aladin zavolal: „Kočár Vaší Výsosti právě dorazil!“

„Někam letíme?“ ptala se princezna nadšeně, než usedla na koberec. „Takhle pozdě? A kam vlastně?“

„To je překvapení! Připrav se na zázrak!“

Aladin jako obvykle trochu přeháněl. Ale právě to v Jasmíně vzbuzovalo největší zvědavost!

Vznesli se nad palác, v jehož zlatých kopulích se odrážely poslední paprsky zapadajícího slunce, a rozletěli se jako vítr k hraničním pouště.

Létající koberec začal konečně klesat.

„Za chvíli přistaneme. Zavři oči, Jasmíno!“

Pro jistotu Aladin oči své milované ještě sám zakryl dlaní. K Jasmíniným uším po chvíli dolehl neznámý zvuk a na rtech ucítila slanou krůpěj. Aladin sňal ruku z jejích očí a oznámil: „Jsme na mořském pobřeží! Vždycky jsi toužila spatřit moře!“

V modravé dálavě bylo možné zahlédnout skákající delfíny. Princezně se zatajil dech. Nic krásnějšího by si nedokázala ani představit!

„Mám ještě jedno překvapení!“ zvolal Aladin a opět se vznesli vysoko do mraků.

Zanedlouho létající koberec přistál na zemi oslnivě bílé, křupající pod nohama a... zledovatělé!

„Sníh!“ vykřikla úžasem Jasmína. „Neodvážila jsem se ani doufat, že bych se ho někdy mohla dotknout! V Agrabahu je pořád takové horko!“

A takhle během svého bleskového putování navštívili celičkový svět. Viděli všechno, co bylo možné vidět, a nejspíš ještě víc!

„Ach, Aladine, děkuji ti!“ řekla Jasmína, když se vrátili zpátky do paláce, a políbila ho. „Tvůj dárek je nejkrásnější ze všech!“

